

SZEPTIMUSZ

⇨ MÁSODIK KÖTET ⇩

Repülés

ANGIE SAGE

SZEPTIMUSZ

✠ M Á S O D I K K Ö T E T ✠

Repülés

ANGIE SAGE

*Laurie-nak,
akitől a Magótokat kaptam,
ez a könyv neked szól, szeretettel...*

FOLYÓ

SIMON
CSILLAGVIZSGA

SZURDOK

A FÖLDI FÉRÉG ODVA

PALA-
BÁNYÁK

MEZŐSÉG

VARÁZSLÓK ÚTJA

A HÍD

A VÁR

SZÁNTÓFÖLDEK

FOLYÓ

B

LOJA

HATÁRHEGYSÉG

ROSSZFÖLDE

IRKAFÖLDEK

Egy évvel korábban A Varázslóinas-avatás éjszakáján

Éjszaka van a Marrami-lápon, a fekete vízen visszatükröződik a telihold, és megvilágítja az éjszakai Lényeket, amelyek most indulnak szokásos útjaikra. A levegőt betöltő csöndet csak néha töri meg az Iszaptó bugyborgása, ahogy a tóban élő teremtmények útnak erednek a pompás lakoma reményében. Egy hatalmas hajó teljes legénységével lesüllyedt az Iszapba, és a Lények éhesek – de mielőtt nekiláthatnának a vacsorának, előbb még meg kell küzdeniük az iszapmanókkal a maradékokért. Időről időre egy-egy gázbuborék a felszínre lök valamit a hajóról, vastag, sötét kátrányréteggel borított, jókora deszkák és póznák úszkálnak az Iszaptó felszínén.

Egyetlen emberi lénynek sem tanácsos éjnek idején oda-
kinn császkalni a Marrami-lápon, a messzeségből mégis egy
apró kenu közeledik a hajó felé, benne a kitartóan evező em-
beri alak. Szőke, göndör haja a nedves lápi levegőben csap-
zottan tapad a fejéhez, átható tekintetű zöld szeme harago-
san bámul bele az éjszakába, miközben vad dühvel morog
magában, újra és újra felidézve az aznap este lefolyt, heves
vita minden részletét. De hát mi köze neki ehhez az egész-
hez? – kérdezi önmagától. Egy új élet felé igyekszik éppen,
egy olyan új élet felé, ahol elismerik a tehetségét, és nem szo-
rítják őt háttérbe egy törtető kis jöttment kedvéért.

Ahogy közeledik a hajóhoz, jobban mondva ahhoz a ke-
véshez, ami még megmaradt belőle – egyetlen árbc emelke-
dik csak ki az iszapból, tetején bágyadtan csüngő, elrongyo-
lódott zászlóval, amelynek vörösében három fekete csillag
sötétlik –, bekormányozza a kenut egy keskeny csatornába,
amely egyenesen az árbc tövéhez vezet. A fiú összeborzong,
de nem a hidegtől, hanem a félelemtől, amely itt mintha át-
járna a levegőt, és a gondolattól, hogy közvetlenül alatta ott
fekszik a hajó csontváza, amelyről épp az imént rágták le a
húst az iszapmanók. Most már csak igen lassan tud haladni
a törmelék közt, de azért kitartóan lökődik előre a kenut, míg
csak hirtelen valami útját nem állja. Valami van a víz alatt,
ami nem engedi továbbhaladni. Lekukucskál a mocskos, híg
sárba. Eleinte nem lát semmit, de aztán... aztán megpillant
maga alatt valamit, ami olyan fehérén csillog a holdfény-
ben, mint a jég. És mozog... az a fehér dolog fölfelé igyek-
szik a vízben, majd hirtelen a felszínre bukkan egy csontváz
– egy csillogó csontváz, amelyről az utolsó húsfoszlányt is

letisztogatták az iszapmanók –, és fekete, nyálkás iszaptajtéket fröccsent a kenuban ülő fiúra.

Félelemtől és izgalomtól remegve a fiú engedi, hogy a csontváz bemásszon a kenuba, és letelepedjék mögé, éles térdkalácsával a hátába bökve. Mert a csontujjakon csillogó gyűrűkről már rájött, hogy megtalálta, amiért jött – hogy ez itt magának DomDanielnek, a Feketemágusnak a csontváza, aki kétszer volt Fő-fő Varázsló élete során, mégpedig – legalábbis a kenuban ülő fiú véleménye szerint – sokkal jobb Fő-fő Varázsló, mint bárki más, akivel eddig találkozott. Azzal pedig, akivel az imént volt kénytelen megosztani az új Varázslóinas tisztelére adott Vacsorát, egyszerűen össze se lehet hasonlítani.

A kenus ülő fiú alkut kínál a csontváznak. Ő minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy az újra Életre keljen, és visszakövetelhesse jogos helyét a Varázslók Tornyában, a csontváz pedig cserébe megteszi őt Varázslóinasának.

A csontváz koponyájával rábólint: áll az alku.

A kenu a kissé türelmetlen váz irányításával folytatja útját, aki csontujjával folyton böködi a fiú hátát, hogy gyorsabb evezésre ösztökélje. Végül eléri a Láp peremét. Itt a csontváz kimászik a kenuból, és a magas, szőke fiúval a nyomában elindul a vidéken keresztül, amelynél komorabbat az még életében nem látott. Miközben a fiú követi a csoszogva lépkedő csontvázat az elhagyatott tájon át, egy kurta pillanatra az eszébe villan mindaz, amit maga mögött hagyott. De csak egy pillanatra, hiszen éppen most kezd új életet, és majd megmutatja nekik – és akkor majd bánni fogják, hogy így viselkedtek vele!

És ez még semmi ahhoz képest, ahogy akkor fogják majd bánni, amikor végül ő lesz majd a Fő-fő Varázsló!

†† I †† Pókok

Szeptimusz Heap belerázta a hat pókot egy befőttesüvegbe, szorosán rácsavarta az üvegre a fedelét, és kirakta az ajtó elé. Aztán fölkapta a seprűjét, és tovább söprögetett a Könyvtárban.

A Könyvtár zsúfolt volt és sötét. Mindössze néhány vaskos gyertya égett benne, amelyek egyfolytában köpködtek és fröcsögtek, és fura szagot árasztottak: tömjén, dohos papiros és penészes bőr szagának keverékét. Szeptimusz mindent szeretett a Könyvtárban, még ezt a fura szagot is. Mágikus hely volt, amely ott rejtőzött a magasban a Varázslók Tornyának csúcsán, a tornyot megkoronázó arany piramis belsejében. Kintről nézve csak a piramis vert arany fala látszott, amely ragyogóan szikrázott a kora reggeli napfényben.

Amikor Szeptimusz befejezte a söprést, lassan elindult a könyvespolcok mentén, és boldogan dudorászott magában, miközben rendbe rakta azokat a Mágikus könyveket, pergameneket és varázsigéket, amelyeket a Fő-fő Varázsló, Dicsfalvi Marcia, szokása szerint szörnyű rendetlenségben hagyott szanaszét a helyiségben. Egy ilyen ragyogó nyári reggelen a tizenegy és fél éves fiúk többsége alighanem szívesebben szaladgált volna odakinn a szabad ég alatt, de Szeptimusz boldog volt, hogy ott lehet, ahol van. Éppen elegendő nyári reggelt töltött már a szabad ég alatt – és téli reggelt is, ha már arról van szó – élete első tíz évében, amikor a Fialatok Hadseregének katonája volt, 412-es fiú néven.

Mivel Szeptimusz volt a Fő-fő Varázsló Valázslóinasa, az ő dolga volt, hogy rendet rakjon a Könyvtárban minden reggel. És Szeptimusz minden reggel talált ott valami új és izgalmas dolgot. Ez gyakran olyasmi volt, amit Marcia kifejezetten az ő kedvéért hagyott elöl: talán egy Szellemidéző Bűbáj volt az, amelyre Marcia valamikor késő éjszaka bukkan rá, és úgy gondolta, biztosan érdekli majd a Varázslóinását, vagy egy számárfüles, régi varázskönyv, amelyet a Rejtett Könyvespolcokról szedett elő. Ma azonban úgy tűnt, Szeptimusznak saját magának sikerült rábukkannia valami izgalmas dologra: egy súlyos, réz gyertyatartó alá volt bedugva, és meglehetősen visszataszító látványt nyújtott – semmi esetre sem látszott olyasminek, amivel Dicsfalvi Marcia hajlandó lett volna bepiszkítani a kezét. A fiú nagyon óvatosan lefeszegette a ragacsos, barna négyszöget a gyertyatartó aljáról, és a tenyerére fektette. Aztán alaposan szemügyre vette, és izgalomba jött: most már biztos volt benne, hogy

egy Ízvarázslatot talált. A vastag, barna, négyszögletű lap úgy festett, mint egy darab csokoládé: a szaga is olyan volt, mint az avas csokoládéé, és Szeptimusz biztos volt benne, ha megkóstolná, az íze is éppen olyan lenne, bár ezt a kísérletet nem állt szándékában megkockáztatni. Volt némi esély rá, hogy egy mérgező Bűbájra bukkant, amelyik abból a KÍ-GYÓ- ÉS EGYÉB MÉRGEK feliratú nagy dobozból pottyant ki, amely ott billegett a legfelső polcon, minden pillanatban leeséssel fenyegetve.

Szeptimusz elővett egy kis Nagyítóüveget a Varázslóinas-köntösének Övtáskájából, és odatartotta a vékony, fehér írás fölé, amely ott tekergett a négyzet egyik oldalától a másikig. Ezt olvasta:

*Fogj, rázz meg engemet,
s én varázsolok neked
Quetzalcoatl-féle Tsokoládét!*

Szeptimusz boldogan elvigyorodott. Tehát jól sejtette: de hát többnyire beváltak a sejtései, ha Mágiáról volt szó. Tehát csakugyan egy Ízbűbáj az – és ami még jobb, egy csokoládé Ízbűbáj! És Szeptimusz már tudta is, kinek fogja odaadni. Magában mosolyogva a zsebébe csúsztotta a Talizmánt.

Szeptimusz már csaknem végzett a munkájával a Könyvtárban. Fölmászott a létrára, hogy rendet rakjon az utolsó polcon is, és hirtelen szembetalálta magát a legnagyobb és legszörösebb pókkal, amelyet életében látott. Szeptimusz nagyot nyelt: ha Marcia nem ragaszkodott volna hozzá, hogy minden egyes pókot, amit csak talál, tüntessen el

a Könyvtárból, akkor ennek a példánynak inkább békét hagyott volna. Biztos volt benne, hogy a pók nyolc apró, gonosz szemével rosszindulatúan méregeti, és azok a hosszú, szőrös lábak sem tetszettek neki egy csöppet sem! Ami azt illeti, minden egyes láb a nyolcból úgy festett, mintha éppen azt tervezgetné, hogy fölszalad a karján, hacsak ő idejében el nem kapja.

Szeptimusz egy szemvillanás alatt elkapta a pókot. Az állat dühösen kapálózott a tenyerében, és megdöbbszentően erős lábaival megpróbálta szétfeszíteni a fiú poros ujjait, de Szeptimusz erősen tartotta. Gyorsan lekúszott a létrán, és közben elhaladt a kis csapóajtó mellett, amelyen át ki lehetett jutni a Piramis arany csúcsára. Éppen leért a létra legaljára, amikor a pók belemart a hüvelykujja tövébe.

– Aú! – jajdult fel Szeptimusz.

Megragadta a befőttes üveget, fél kézzel lecsavarta a tejet, és behajította a pókot, nem csekély riadalmára a korábban összefogdosott, hat kisebb póknak. Aztán, miközben a hüvelykujja vadul lüktetni kezdett, Szeptimusz visszacsavarta az üvegre a fedelét, olyan szorosan, ahogy csak bírta. Gondosan ügyelt arra, nehogy leejtse az üveget, amelyben e pillanatban hat apró pók menekült fejvesztve körbe-körbe egy nagy, szőrös pók elől. Gyorsan leszaladt a kanyargós, szűk kőlépcsőn, amely a Piramis Könyvtárból a Fő-fő Várzsló, Dicsfalvi Marcia lakosztályába vezetett.

Szeptimusz elsietett Marcia hálószobájának csukott, bíbor és arany ajtaja előtt, majd a saját szobája mellett, aztán lerohant még néhány lépcsőn, és benyitott a Marcia dolgozószobája mellett nyíló kis bájitalos kamrába. Letette

a pókokkal teli befőttesüveget, aztán szemügyre vette a hüvelykujját. Nem volt szép látvány: sötétvörös volt, a kézfejen pedig roppant érdekes kék foltok kezdtek előtűnedezni. Ráadásul fáj is – de még hogy! Szeptimusz a másik kezével fölcsapta a Mentőláda fedelét: talált benne egy tubus Pókcsepés elleni Balzsamot, és a tubus teljes tartalmát a kezére nyomta. De nem sokat használt. Sőt, ami azt illeti, csak rontott a helyzeten. Szeptimusz a hüvelykujjára meredt, amely folyamatosan dagadt, mint valami kis léggömb, és az volt az érzése, mindjárt kipukkan.

Dicsfalvi Marcia – Szeptimusz az ő Varázslóinasa volt most már másfél éve – akkor fedezte föl a pókokat a Könyvtárban, amikor diadalmasan visszatért a Varázslók Tornyába, ahonnét sikerült elűznie DomDanielt, a Feketemágust, akinek rövid időre sikerült visszaszereznie tőle a Fő-fő Varázsló posztját. Marcia visszatérte után gondosan megtisztította a Tornyt a Fekete Mágiától, és újraindította a Mágiát, amely a Varázslók Tornyát működtette, de a pókoktól sehogyan sem tudott megszabadulni. Marciát nyugtalanította ez a dolog, mert tudta: a pókok jelenléte biztos jele annak, hogy a Fekete Mágia utolsó maradványai még mindig nem tűntek el teljesen a Toronyból.

Eleinte, amikor Marcia visszatért a Toronyba, annyi volt a dolga, hogy fel sem tűnt neki: valami nincsen rendjén. Most életében először volt egy Varázslóinasa, akivel törődnie kellett: aztán ott voltak Számosék, akik most a Palotában laktak, meg az a csomó Közönséges Varázsló, akiket egyenként meg kellett vizsgálnia, hogy az arra alkalmasakat visszatelepítse a Toronyba. De miközben Szeptimusz első nyarat töltötte

a Toronyban, Marcia egyszer csak észrevette a szeme sarkából, hogy valami Sötétség szegődött a nyomába. Eleinte azt hitte, csak képzelődik, mert valahányszor hátrafordult, hogy alaposabban szemügyre vegye, nem látott semmit. Nemsokára azonban maga Alther Mella, az öreg kísértet, a néhai Fő-fő Varázsló, aki mellett egykor Marcia inaskodott, közölte vele, hogy ő is lát valamit: ekkor Marcia már tudta, hogy nem képzelődött: csakugyan egy Sötét Árnyék követi mindenfelé.

Így hát az elmúlt évben Marcia hozzálátott, hogy darabként fokozatosan összerakjon egy Árnyékcsapdát, és már kis híján el is készült vele. Ott állt a szoba sarkában, fekete rudak és rácsok csillogó összevisszasága, amelyek mind Otto von Hörschögg professzor különleges fémötvözetéből, Amalgámból készültek. Az Árnyékcsapda rácsai körül furcsa, fekete köd gomolygott, és időről időre narancsszínű fények villantak föl közöttük. Marcia tudta: rövidesen besétálhat majd a csapdába, nyomában az Árnyékkal, aztán ő kisvártatva újra kisétálhat, miközben az Árnyék fogva marad odabenn. És ezzel, legalábbis Marcia azt remélte, végleg eltűnik a Sötétség utolsó nyoma is a Toronyból – és vele együtt eltűnnek a pókok is.

Miközben Szeptimusz a hüvelykujját bámulta, amely rendes méretének a duplájára dagadt, és visszataszító, lila színt kezdett ölteni, hallotta, hogy kinyílik Marcia dolgozószobájának ajtaja.

– Már itt sem vagyok, Szeptimusz! – kiáltott oda neki Marcia sietősen. – Megyek, hogy elhozzam az Árnyékcsapda soron következő alkatrészét! Szóltam az öreg Hörschöggnek,

hogy beszaladok hozzá ma délelőtt. Ez már majdnem a legutolsó darab! Ezután már csak a Dugaszt kell elhoznunk, és akkor már készen is vagyunk! Volt Árny, nincs Árny!

– Aaahh! – nyöszörögte Szeptimusz.

Marcia gyanakodva bedugta a fejét az ajtón.

– Hát te meg mi a csodát csinálsz a bájitalos kamrában? – kérdezte ingerülten, aztán a pillantása Szeptimusz kezére esett. – Te jó Isten, mit műveltél már megint! A Tűzvarázssal próbálkoztál, és összeégetted magad? Annyit mondhatok, Szeptimusz, hogy nem akarok itt több megpörkölődött papagájt látni! A szag valami borzasztó, és a papagájokkal szemben sem méltányos!

– Aaaahh... Az véletlen volt... – motyogta Szeptimusz. – A Tűzmadár Varázslatot szerettem volna kipróbálni. Bárkivel megtörténhetett volna. Aú! Most viszont megcsípett valami!

Marcia belépett a szobájába, és Szeptimus valami vékony Sötétség-foszlányt látott a levegőben, ahogy az Árnyék követte a Fő-fő Varázslót a bájitalos kamrába. Marcia lehajolt, és közelebből is szemügyre vette Szeptimusz hüvelykujját, miközben kis híján teljesen beborította a fiút bíborszín köpönyegével. Marcia magas nő volt, a haja hosszú, sötét és göndör, és átható pillantású zöld szeme volt, mint általában a Született varázslóknak, amint egyszer érintkezésbe kerültek a Mágiával. Szeptimusznak is ugyanilyen zöld szeme volt, bár mielőtt találkozott volna Dicsfalvi Marciával, fakó szürke volt a szeme. Akárcsak az összes többi Fő-fő Varázslóknak, akik ott éltek előtte a Varázslók Tornyában, Marciának is ott lógott a nyakában az aranyba foglalt lazúrkő Akhu-amulett

– a Fő-fő Varázsló varázshatalmának forrása –, sötét bíborvörös selyemtunikát viselt, amelyet a Fő-fő Varázslók arany- és platinaövével fogott össze a derekán, és Mágikus bíborszínű köpönyeget. A cipője is bíborvörös volt, és kígyóbőrből készült – ezt a párat, amelyet most viselt, hosszas fontolgatás után választotta ki abból a több száz pontosan ugyanilyen párból, amelyek ott sorakoztak a cipőtartó rácson –, Marcia, amióta visszatért a Varázslók Tornyába, szenvedélyesen gyűjtötte a bíborszínű kígyóbőr cipőket. Szeptimusz most is, mint mindig, barna bőrcipőt viselt – nem is volt több cipője ennél az egy párnál. Szeptimusz szerette a cipőjét, és bár Marcia már vagy százszor felajánlotta, hogy csináltat neki néhány új cipőt csinos smaragdzöld kígyóbőrből, jól illene a zöld Varázslóinas-köntöséhez, Szeptimusz mindig visszautasította. Marcia képtelen volt megérteni, hogyan lehetséges, hogy valaki ne is kívánjon többet egy pár cipőnél.

– Ez pókcspés! – kiáltott föl Marcia, és megragadta Szeptimusz hüvelykujját.

– Aú! – üvöltött föl Szeptimusz.

– Sehogyse tetszik nekem ez a dolog... – mormolta Marcia.

Szeptimusznak sem tetszett – enyhén szólva. A hüvelykujja most már sötétlila volt. A keze úgy festett, mintha öt kolbászt ragasztottak volna egy futball-labdához, és érezte, ahogy az éles fájdalom belenyilall a karjába, és fölhatol egészen a szívéig. Szeptimusz kissé megtántorodott.

– Ülj le gyorsan! – szólt rá Marcia parancsolóan, majd lesöpört néhány papírlapot egy kisszékről, és lenyomta Szeptimuszt a székre. Aztán gyorsan elővett egy apró fiolát

a Mentőládából. A fiolán a PÓKMÉREG felirat állt nagy, kuszta betűkkel, és valamilyen sötétzöld folyadék hullámozott benne. Marcia kiemelt egy hosszú, hegyes üvegcsöpögtetőt azok közül a félelmetes külsejű orvosi eszközök közül, amelyek ott sorakoztak a láda fedelének belső felén, mint valami bizarr étkezés egy piknikes kosárban. Fölszívott egy adagot a zöld méregből a csöpögtetőbe, de borzasztóan ügyelt rá, hogy egy csepp se jusson belőle a szájába.

Szeptimusz kirántotta a hüvelykujját Marcia szorításából.

– De hiszen ez méreg! – tiltakozott.

– Ebben a pókcspésben van egy adag Sötétség! – magyarázta Marcia. Hüvelykujját a méreggel töltött csöpögtető felső végére helyezte, de gondosan ügyelt, hogy a csöpögtetőt jó messzire eltartsa a köpönyegétől. A Pókcspésre való Balsam csak rontott a helyzeten. Néha kénytelenek vagyunk a kutyaharapást szőrével gyógyítani. Méreggel a mérget. Bízál bennem!

Szeptimusz nagyon is megbízott Marciában: ami azt illeti, jobban bízott benne, mint bárki másban. Odanyújtotta hát neki a hüvelykujját, és szorosan lehunyta a szemét, miközben Marcia Pókmérget csöppentett a csípés helyére, és közben mormolt valamit – Szeptimusznak úgy rémlett, egy Rontás elleni Varázsigét. Marcia még a végére se ért a varázsigének, Szeptimusz karjában megszűnt a nyilalló fájdalom, már a feje sem kóválygott annyira, és kezdte azt hinni, a hüvelykujja talán mégsem fog szétpukkanni.

Marcia higgadtan visszarokkolt mindent a Mentőládaiba, aztán megfordult, és szemügyre vette a Varázslóinasát. A fiú sápadt volt, de nem is csoda. Túlságosan is megdolgoztattam

– gondolta magában Marcia. Ráférne egy szabadnap kinn a nyári napsütésben. És ami még ennél is fontosabb: Marcia szerette volna elejét venni, hogy a gyerek anyja, Számos Sára újból meglátogassa.

Marcia számára örökre emlékezetes maradt Sára első látogatása – nem sokkal azután történt a dolog, hogy Szeptimusz elkezdte mellette az inaskodást. Egy vasárnap délelőtt valaki dörömbölni kezdett Marcia ajtaján, és amikor a Fő-fő Varázsló ajtót nyitott, látta, hogy Számos Sára áll az ajtóban, mögötte pedig vagy egy tucat Varázsló bámészkodik, akik mind azért csődültek oda az alsó szintről, hogy lássák, mi ez a zaj – eddig még soha senki nem mert így dörömbölni a Fő-fő Varázsló ajtaján.

És ekkor, az egybegyűlt közönség legnagyobb megdöbbenésére, Sára nekiállt beolvasni Marciának.

– Az én kis Szeptimuszomat elszakították tőlem, amint a világra hoztam, és tíz évig a színét sem láttam! – kezdte Sára hevesen. – Vegye tudomásul, Marcia asszony, eszem ágában sincs eltérni, hogy életének második tíz évében ugyanolyan ritkán lássam, mint az elsőben! Úgyhogy nagyon megköszönném, ha mára hazaengedné a fiamat, ma van ugyanis az apjának a születésnapja!

Marcia nem kis bosszúságára, az egybegyűlt Varázslók rövid tapsal jutalmazták ezt a szónoklatot. Marcia és Szeptimusz egyformán elképedtek Sára szavai hallatán. Marcia azért, mert ővele még soha senki nem mert így beszélni. Senki soha életében! Szeptimusz pedig azért, mert mindaddig nem tudta, hogy az anyák így szoktak beszélni – bár ami azt illeti, tetszett neki a dolog.

Hát ha volt valami, amire Marcia biztosan nem vágyott, az az volt, hogy Számos Sára megismételje ezt a látogatást.

– Na, most mehetsz! – mondta Szeptimusznak, és tulajdonképpen nem is csodálkozott volna, ha a következő pillanatban Sára fölbukkan az ajtónyílásban, és kérdőre vonja őt, miért olyan sápadt ez a gyerek. – Legfőbb ideje, hogy hazamenj egy napra a családohoz! És ha már ott vagy, figyelmeztethetnéd anyádat, nehogy elfelejtse, hogy Jennának legkésőbb holnap indulnia kell Zeldához: mindjárt itt van a Nyári Napforduló, amikor meg kell látogatnia a Sárkányhajót! Ha rajtam múlna, már napokkal ezelőtt elindult volna, de Sárának hiába beszél az ember: mindig mindent az utolsó pillanatra halaszt! Akkor este találkozunk, Szeptimusz – legkésőbb éjfélkor! Egyébként azt a Csokoládé Bűbájt amúgy is neked szántam...

– Ó, kösz! – Szeptimusz elmosolyodott. – De komolyan, már kutyabajom! Nincs szükségem pihenőnapra!

– De igenis, szükséged van! – mondta erélyesen Marcia. – És most szedd a lábad!

Szeptimusz akarata ellenére elmosolyodott. Talán tényleg nem is lesz rossz hazamenni egy napra... Legalább találkozik még Jennával, mielőtt a kislány elindul Zelda nénihez, és odaadhatja neki a Csokoládé Bűbájt.

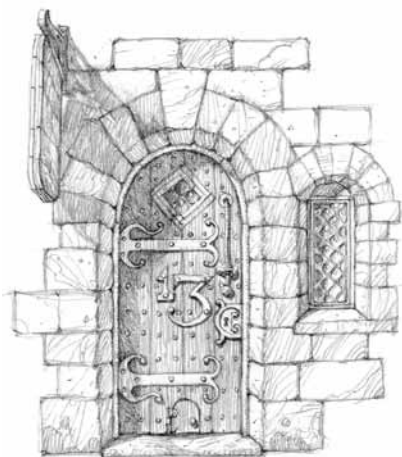
– Hát jó – mondta. – Akkor éjféltre itt leszek!

Szeptimusz elindult a nehéz, bíborszínű bejárati ajtó felé, amely felismerte Marcia Varázslóinasát, és magától kitérült előtte.

– Hé! – kiáltott utána Marcia. – A pókokról megfeledkeztél!

– Ó, a csudába is...! – morogta Szeptimusz.

⇄ 2 ⇄ A Varázslók Útja

Szeptimusz rálépett az egész Tornyon végigtekergő ezüst csigalépcső legfelső fokára.

– Az előcsarnokba, légy szíves! – mondta neki.

Ahogy a lépcső óriási dugóhúzóként, lassan, simán forogni kezdett vele

lefelé, Szeptimusz a szeméhez emelte a pókos üveget. Oda sandított az üveg lakóira – már csak öt volt belőlük –, és azon töprengett, látta-e már korábban is a szőrös pókot.

A szőrös pók rosszindulatúan bámult vissza Szeptimuszra. Semmi kétség, ő már látta korábban a fiút. Egészen pontosan négy alkalommal, gondolta a pók zsémbesen: már négy alkalommal elkapta, hogy belegyömöszölje egy üvegbe, és kihajítsa a Toronyból. A kölyöknek szerencséje volt, hogy idáig nem csípte meg. De ez alkalommal legalább tisztességes enivaló is volt az üvegben. Az a két puha, fiatal pók igen jól csúszott, még ha előzőleg egy darabig körbe-körbe kellett is kergetnie őket az üvegben. A szőrös pók elfeküdt az üveg fenekén, és lélekben fölkészült az utazásra. Már megint!

Az ezüst csigalépcső lassan forgott lefelé Szeptimusszal és zsákmányával. Néhányan az alacsonyabb szinteken lakó Közöséges Varázslók közül, akik éppen készültek hozzáfogni napi munkájukhoz, kedélyesen odaintegettek a fiúnak.

Annak idején Szeptimusz érkezése nagy izgalmat keltett a Varázslók Tornyában. Nem elég, hogy Dicsfalvi Marcia Overstrand diadalmasan visszatért, miután a Tornyot, mi több, az egész Várat megszabadította a Feketemágustól, ráadásul Varázslóinast is hozott magával! Marcia ekkor már tíz éve volt Fő-fő Varázsló, és még mindig nem talált magának megfelelő Varázslóinast. Egy idő után a Közöséges Varázslók egy része arról kezdett susmorogni egymás közt, hogy Marcia túlságosan válogatós, és egyszer még meg fogja inni ennek a levét.

– Az ég szerelmére, mire vár még Marcia asszony, miben reménykedik? Talán abban, hogy egyszer csak rábukkan egy hetedik fiú hetedik fiára? Haha!

De hát pontosan ez történt: Dicsfalvi Marcia asszony rátalált Számos Szeptimuszra, Számos Timót hetedik fiára – maga Timót szegény és tehetségtelen Közöséges Varázsló volt ugyan, de ő volt a hetedik fia Számos Benjáminnak, egy hozzá hasonlóan szegény, de jóval tehetségesebb Alakváltónak.

A csigalépcső lelassult, majd simán, zökkenőmentesen megállt a Varázslók Tornyának legalsó szintjén. Szeptimusz leugrott róla, és átvágott a Nagy Előcsarnokon. Jobbra-balra szökkent, megpróbálta tekintetével elkapni a puha, homokra emlékeztető padlón játszadozó, felvillanó színeket. A padló észrevette, hogy jön: a változó mintázaton felbukkant

a JÓ REGGELT, VARÁZSLÓINAS! felirat, és ott lebegett a fiú előtt, ahogy az a nehéz, tömör, ezüst ajtó felé haladt, amely a Torony bejáratát őrizte. Szeptimusz elmormolta a jelszót, és az ajtószárnyak zajtalanul szétnyíltak előtte: a nyitott ajtón át ragyogó napfénypászma hullott az előcsarnokba, fényében hirtelen megfakult az összes Mágikus szín.

Ahogy Szeptimusz kilépett a meleg nyári délelőtti napsütésébe, észrevette, hogy valaki várja odakinn.

– Marcia ma korán elengedett! – szólalt meg Számos Jenna. Ott ült a Varázslók Tornyába vezető, hatalmas márványlépcső legalsó fokán, és szórakozottan rugdosta a meleg követ. Egyszerű, piros, arannyal szegett tunika volt rajta, amelyet arany övvel kötött át, poros lábán pedig erős bőrszandált viselt. Hosszú, sötét haját vékony aranykarika szórította hátra az arcából, úgy festett vele, mintha koronát viselne. Sötét szeme ingerkedve villant meg, ahogy szemügyre vette a mostohabátyját. Szeptimusz most is olyan ziláltan festett, mint általában. Göndör, szalmaszín haja időtlen idők óta nem látott fésűt, zöld Varázslóinas-köntöse csupa por lett a Könyvtárban – de a jobb mutatóján a Sárkánygyűrű most is olyan fényesen ragyogott, mint mindig.

Jenna megörült, amikor meglátta.

– Hello, Jen! – Szeptimusz rámosolygott, ragyogó, zöld szeme hunyorgott az erős napfényben. Meglengette Jenna felé a pókokkal teli befőttesüveget.

Jenna felugrott a lépcsőről, és közben a szemét le nem vette a befőttesüvegről.

– Légy szíves, menj jó messzire tőlem, ha ki akarod engedni őket! – figyelmeztette a fiút.

Szeptimusz leszökdécselt a lépcsőn, és amikor elszaladt Jenna mellett, újra meglengette felé az üveget. Elment egészen az udvar túlsó végében lévő Kútig, és ott óvatosan kirázta a pókokat az üvegből. Valamennyi a vödörben kötött ki. A szőrös pók gyorsan bekapott még egyet a társai közül, aztán megindult fölfelé a kötélén. A maradék három pók figyelte, ahogy fölfelé mászik, és úgy döntöttek, hogy egy darabig még a vödörben maradnak.

– Te, Jenna – mondta Szeptimusz, és leült Jenna mellé a lépcsőre –, én néha már azt hiszem, ezek a pókok egyenesen visszamásznak a Könyvtárba! Ma az egyiket felismerem.

– Ne beszélj butaságokat, Szep! Hogyan tudnál felismerni egy pókot?

– Tudod mit, abban egészen biztos vagyok, hogy ő felismert engem! – vágott vissza Szeptimusz. – Szerintem azért is csípett meg.

– Megcsípett? Ez borzasztó! Hol?

– Mondom, hogy a Könyvtárban.

– Nem úgy értettem! Hanem hogy melyik testrészedden csípett meg?

– Ja? Nézd csak, itt van a helye! – Szeptimusz odamutatta a hüvelykujját Jennának.

– Én nem látok rajta semmit! – mondta Jenna elutasítóan.

– Csak azért nem, mert Marcia csöpögtetett rá egy kis mérget.

– Mérget?!

– Ó, mi Varázslók mindig így csináljuk! – vetette oda Szeptimusz könnyedén.

– Ó, ti Varázslók! – gúnyolódott Jenna. Fölrállt, és Szeptimuszt is fölrángatta a zöld köntösénél fogva. – Ti, Varázslók mindnyájan sültbolondok vagytok! És ha már bolondokról beszélünk, hogy van Marcia?

Szeptimusz nagyot rúgott egy kavicsba, és az odapöccent Jenna lába elé.

– Marcia nem bolond, Jenna! – vette védelmébe a gazdáját hűségesen Szeptimusz. – Csak ideges, mert egy Árnyék követi mindenhová! És most még rosszabb a helyzet, mint volt, mert most már én is kezdem látni.

– Juj, ez tényleg elég rémes! – Jenna visszarúgta a kavicsot Szeptimusznak, aztán oda-vissza rugdalták egymásnak, míg keresztülhaladtak az udvaron, és megérkeztek a széles, mélykék lazúrkővel kirakott ezüst boltív hűvös árnyékába. Ez volt a Nagy Boltív, amelyen át ki lehetett jutni a Varázslók Tornyának udvarából arra a széles sugárútra, amelyet a Varázslók Útjának hívtak, és amely egyenesen a Palotába vezetett.

Szeptimusz úgy döntött, ma nem foglalkozik többet semmiféle Árnyékokkal, és Jennát megelőzve berohant a Nagy Boltív alá. Ott megpördült a sarkán, és azt mondta:

– Különben is, Marcia mára egész napra elengedett!

– Egy teljes napra? – kérdezte Jenna hitetlenkedve.

– Igen, egy teljes napra! Egészen éjfélig! Szóval most hazamehetek veled, és Anyuval tölthetem a napot!

– Meg velem. Velem is együtt kell lenned egész nap: már ezer éve nem láttalak! És holnap elutazom Zelda nénihez, hogy meglátogassam a Sárkányhajót. Pár napon belül itt a Nyári Napforduló, ha nem tudnád!

– Már hogyan tudnám! Marcia örökösen az én fületem rájga, hogy milyen fontos nap ez, meg minden. Ja igaz, tessék, ez a tied! – Szeptimusz kihalászta a köntöse zsebéből a Csokoládé Bűbájt, és Jenna kezébe nyomta.

– Ó, Szep, milyen kedves tőled! Izé, mi is ez tulajdonképpen?

– Ez egy Ízbűbáj. Mindent csokoládévá tudsz változtatni vele, amit csak akarsz. Gondoltam, Zelda néninél jó hasznát veszed majd!

– Juhé! Hiszen akkor csokoládévá tudom majd változtatni az összes kelkáposztát meg szardíniapörköltet!

– Kelkáposzta és szardíniapörkölt... – mondta Szeptimusz elmerengve. – Tudod, hogy nekem tényleg ízlik Zelda néni főztje?

– Hát ha igen, akkor te vagy az egyetlen a földkerekségen! – nevetett Jenna.

– Tudom – mondta Szeptimusz. – Ezért is gondoltam, hogy jó hasznát veszed majd ennek a Bűbájnak. Bárcsak én is elmehetnék veled meglátogatni Zelda nénit!

– Csakhogy nem jöhetsz – csak én mehetek, mert én vagyok a Királynő!

– Tényleg? Mióta?

– Hát mindenesetre egyszer majd az leszek! Te meg csak egy közönséges Varázslóinas vagy! – Jenna kiöltötte a nyelvét Szeptimuszra, azzal futásnak eredt. Szeptimusz utánavetette magát: kirohantak a Nagy Boltív alól, egyenesen a Varázslók Útjának tűző napsütésébe.

Ahogy kiértek a Nagy Boltív árnyékából, Jenna és Szeptimusz látták, amint a Varázslók Útja ragyogva, üresen

nyúlik el előttük a kora reggeli napfényben. A hatalmas, fehér mészkőlapokkal kirakott, széles sugárút egyenesen a Palota Kapujáig vezetett, amely aranyosan csillámlott a meszeseségben. A Varázslók útját mindkét oldalán magas, ezüst fáklyatartó oszlopok szegélyezték, ezekben helyezték el a fáklyákat, amelyek éjszaka megvilágították az utat. Aznap reggel mindegyikben ott volt még az előző éjjel kiégett fáklya megfeketedett csonkja: ezeket Apró Ricának, a Fáklyagyújtogatónak kell majd este újakra cserélnie. Szeptimusz szobája a Varázslók Tornyában volt, ablaka a Varázslók Útjára nyílt. Szerette onnan elnézni, ahogy a fáklyák sorra meggyulladnak. Az esti fáklyagyújtás időpontjában Marcia gyakran ott találta az ablaknál, amint ábrándosan bámul ki felé, ahelyett, hogy a másnapi varázsigéket gyakorolná.

Jenna és Szeptimusz a tűző napsütés elől behúzódtak az utat szegélyező, zömök épületek árnyékába. Ezek a házak a Vár legrégebbi épületei közé tartoztak: az úttól meglehetősen távol álltak, viharvert, megfakult falaik likacsos, foltos kövei több ezredévnyi eső, jégeső, fagy – és néhány csata – nyomait viselték. Itt voltak azok a nyomdák és kéziratmásoló műhelyek, amelyek ellátták könyvekkel, füzetkével, röpiratokkal és értekezésekkel a Vár lakóit.

Bogár, a Tizenhárom Számú Ház Mindenese és Házfelügyelője, ott sütkérezett a ház előtt, és amikor meglátta Szeptimuszt, barátságosan odabólintott neki. A Tizenhárom Szám elütt az összes többi üzlethelyiségtől. Nem elég, hogy minden ablakában olyan magasan állt a feltornyozott papír, hogy nem lehetett belátni tőle, ráadásul még bíborvörösre is festették a falát, a Varázslók Útját Gondozó

Városszépítő Társaság legnagyobb felháborodására. A Tizenhármas Számban volt az Egyesült Mágikus Kézirattár és Varázsigé-hitelesítő Iroda, amelyet Marcia és a Varázslók többsége rendszeresen használtak.

Jenna és Szeptimusz már a Varázslók Útjának vége felé jártak, amikor egyszer csak lódobogást hallottak a hátuk mögött: a zaj visszhangzott a kihalt sugárúton. Hátrafordultak, és látták, hogy a messzeségben egy sötét, ködös figura egy hatalmas, fekete ló hátán odaüget a Kézirattár épületéhez. Az alak sietősen leugrott a nyeregből, gyorsan kikötötte a lovát, és eltűnt az épület belsejében, sarkában Bogárral, aki szemlátomást csodálkozott, hogy ilyen kora reggel már látogatója akadt.

– Vajon ki lehet az? – töprengett Szeptimusz. – Eddig még sose láttam ezt az alakot a környéken. Hát te?

– Nem vagyok biztos benne – felelte Jenna elgondolkodva. – Valahogy ismerősnek tűnik, csak nem tudom, honnét.

Szeptimusz nem felelt. A pókcsípés helye hirtelen megsajdult, és az éles fájdalom végignyilallt a karján. A fiú összeborzongott, és váratlanul eszébe jutott az Árnyék, amelyet aznap reggel látott.

⇨ 3 ⇨
Sötét ló
és Sötét lovas

A Palota bejáratánál a Nagy Gudrun örködött. Vagy egy méterrel a talaj fölött lebegett, és békésen szundikált a napsütésben. Gudrun, ez az Ősi Kísértet, a legkorábbi Fő-fő Varázslók egyike, a régmúlt időkről álmodott, amikor a Varázslók Tornya még egészen új volt. A tűző napsütésben a kísértet jóformán láthatatlanná vált, és Jenna meg Szeptimusz szabályszerűen keresztül sétáltak rajta, miközben elmélyülten találgatták, ki lehet a titokzatos

lovas. A Nagy Gudrun álmatagon odabólintott nekik, mert összetévesztette őket két saját Varázslóinasával – valaha, réges-régen, volt két Varázslóinasája, akik ikrek voltak.

Amikor Alther Mella elvállalta, hogy ő irányítja a Palota és a Vár életét mindaddig, amíg el nem jön az ideje Jenna trónra lépésének, úgy döntött, egy percig sem tűri tovább a gyűlölt Palotaőrök garázdálkodását, akik tíz évig trappoltak fel-alá a Palota előtt, és rettegésben tartották a lakosságot. Mostantól látni sem akar katonát a Palota előtti örposzton! Így hát Alther, aki maga is kísértet volt, megkérte az Ősöket, hogy vállalják el ők az őrködést. Az Ősök a legöregebb kísértetek voltak: akadt köztük nem egy ötszáz éves is, sőt némelyikük, például maga Gudrun, még ennél is öregebb volt. Mivel a kísértetek minél öregebbek voltak, annál átlátszóbbak lettek, az Ősök többségét nem volt könnyű észrevenni. Jenna azonban még mindig nem bírta megszokni, hogy valahányszor belép egy kapun, egy füst alatt mindig egy szundikáló kísérteten is átsétál, aki valaha az ősidőkben a Királynő Ágya Tartóoszlopának Második Őrizője vagy valami efféle volt. Többnyire csak olyankor ébredt rá, hogy mit tett, amikor meghallotta, hogy egy reszketeg hang utána szól: „Isten adjon neked jó napot, szép leányzó!”, mivel az Ős, akin éppen átgázolt, hirtelen fölriadt, és megpróbált visszaemlékezni rá, kicsoda is ő voltaképpen. Szerencsére a Palota nem sokat változott az idők folyamán, így az Ősök többsége könnyen eligazodott benne. Legtöbbjük egykori Fő-fő Varázsló volt, így aztán a Palota lakói számára korántsem volt szokatlan látvány, amint egy kifakult bíborköpönyeg végiglebeg a folyosó végérhetetlen labirintusán.

– Azt hiszem, már megint átmentem Gudrunon – mondta Jenna. – Remélem, nem haragszik érte!

– Hát én továbbra is csak azt mondom, hogy fura ötlet volt kísértetekkel őriztetni a kaput – felelte Szeptimusz, miközben a hüvelykujját nézegette: nagy kő esett le a szívről, mert úgy látta, megint teljesen olyan, mint régen. – Már úgy értem, így akárki egyszerűen besétálhat. Hát nem?

– Pontosan – mondta Jenna. – Akárki besétálhat. Erre való ugyanis a Palota: hogy a Vár bármelyik lakosa besétálhasson, ha kedve szottyán. Semmi szükség többé örökre, akik megakadályozzák az embereket a bejutásban!

– Hmm – dűnnyögte Szeptimusz. – De azért akad egy-két ember, akit talán mégiscsak jobb lenne megakadályozni...

– Az az érzésem, Szep – mondta komolyan Jenna –, időnként túlságosan komolyan veszed a dolgokat! Szerintem megártott neked, hogy annyit gunnyasztasz abban a vén, dohos Toronyban! Gyere, fussunk versenyt! Fogadjunk, hogy lehagylak!

Jenna futásnak eredt. Szeptimusz nézte, ahogy átszalad a Palota előtt elterülő poros gyepen, amely szárazon barnállott a nyári hőségben. A hosszú, széles gyepszőnyeget közepütt széles út vágta ketté, amely egészen a Palota bejáratáig vezetett. A Palota a Vár legrégebbi épületei közé tartozott: az ősi stílusban épült, keskeny ablakait rács fedte, a Várfal tetején lőréses pártázat futott körbe. A Palota előtt sekély, csak dísznek használt várárok húzódott, amelyben félelmetes alligátorteknősök laktak: még a Vár előző lakója, a Legfőbb ör telepítette oda őket, és lehetetlenség volt tőlük megszabadulni. A várárok fölött széles, alacsony híd ívelt át, egyenesen a súlyos tölgyfa szárnyasajtóhoz vezetett, amely tárva-nyitva állt a kora reggeli hőségben.

Szeptimusznak mostanában nagyon tetszett a Palota. Barátságos látvány volt, ahogy az épület sárga kőfala melegen izzik a napsütésben. Annak idején, mint a Fiatalok Hadseregének katonája, gyakran állt őrt előtte, de akkor komor, sötét helynek tűnt, amelyben a rettegett Legfőbb őr lakott. De Szeptimusz még így is szívesen állt őrségben, bár ilyenkor sokat fázott és többnyire unatkozott, de ez a feladat legalább nem volt olyan ijesztő, mint egy csomó másik, amelyet kénytelen volt elvégezni a Fiatalok Hadseregében.

Nyaranta Szeptimusz szerette figyelni Fazék Vilit, a Csotrogány feltalálóját, amint találmánya segítségével a füvet nyírta. A Csotrogánynak elvben füvet kellett volna nyírnia. Néha meg is tette, máskor viszont nem, attól függően, mennyire voltak éhesek a Csotrogányba zárt élőlények – a gyepi gyíkok. A gyepi gyíkok létezése Vili titka volt – vagy legalábbis ő azt hitte –, bár az emberek többsége magától is rájött, hogyan működik a Csotrogány. Nagyon egyszerűen (már amikor éppen működött): Vili tolt a masinát, a gyíkok pedig legelték a füvet. Amikor pedig nem működött, Vili hasra vágta magát a gyepen, és hangosan átkozódott.

Fazék Vili több száz gyepi gyíkot tartott egy gyíktelepen a folyóparton. Minden reggel kiválasztotta a húsz legéhesebbet, belerakta őket a Csotrogány elején lévő fűnyíró dobozba, aztán eltalicskázta őket a Palota gyepére. Vili azt remélte, egy nap majd tényleg sikerül végeznie a fűnyírással, még mielőtt előlről kellene kezdenie az egészet: szeretett volna néha-néha egy szabadnapot. Csakhogy ez soha nem sikerült neki. Mire végigtolta a Csotrogányt a hatalmas gyepszönyegen, és a gyepi gyíkok elvégezték a munkájukat, kezdhette előlről az egészet.

Amikor Szeptimusz futásnak eredt a gyepen keresztül, hogy utolérje a már messze előtte járó Jennát, mindjárt meghallotta az ismerős, csörömpölő hangot. Egy pillanattal később csakugyan meg is jelent Fazék Vili a messzeségben, ott tolt a Cсотrogányt a Várárok előtt húzódó, széles ösvényen, és lassan haladt az aznapi, lenyírandó gyepdarab felé. Szeptimusz gyorsított, mert nem akarta engedni, hogy Jenna túlságosan megelőzze. De a kislány nagyobb és gyorsabb volt nála, pedig napra pontosan egyidősek voltak. Már oda is ért a hídhöz.

A hídnál Jenna megállt, és bevárta Szeptimuszt.

– Gyere, Szep! – mondta neki. – Keressük meg Anyut!

Átmentek a hídon, és odaértek a Palota bejáratához. A tölgyfaajtóban őrködő Ős ezúttal ébren volt: egy kis arany-széken ücsörögve sütkérezett a napsütésben, és gyöngéd mosollyal figyelte a közeledő Jennát és Szeptimuszt. Végigsimított bíborköppönyegén, mivel ő is köztiszteletnek örvendő Fő-fő Varázsló volt a maga idejében, és rámosolygott Jennára.

– Jó reggelt, Hercegnő! – szólalt meg a kísértet vékony hangon, amely úgy hangzott, mintha nagy távolságról jönne. – Örülök, hogy látlak! És neked is jó reggelt, Varázslóinas! Hogy haladsz az Átalakítással? Sikerült már megbirkóznod a Háromszoros Átváltoztatással?

– Majdnem – vigyorodott el Szeptimusz.

– Derék fiú! – mondta elismerően az Ős.

– Helló, Godric! – üdvözölte Jenna az Őst. – Nem tudod véletlenül, hol van az Anyu?

– Történetesen tudom, Hercegnő. Sára asszony közölte velem, az a szándéka, hogy lemegy a konyhakertbe, és szed

egy kis petrezselyemzöldjét a leveshez. Kérdeztem, miért nem a Konyhalányt küldi, de azt mondta, feltétlenül ő maga akarja megcsinálni. Csodálatos nő az édesanyád! – mondta a kísértet elmerengve.

– Kösz szépen, Godric! – mondta Jenna. – Akkor megyünk és megkeressük. Hé, mi ütött beléd? – kérdezte, mert Szeptimusz hirtelen megragadta a karját.

– Jen... odanézz! – kiáltotta a fiú, és a Palota kapuja felé közeledő porfellegre mutatott.

Az Ős, még mindig ülő helyzetben, föllebbent a székéről. Most ott lebegett az ajtónyílásban, és hunyorogva nézett a napsütésbe.

– Egy Sötét ló... És egy Sötét lovas! – visszhangzott vékony hangja a kapubolt alatt.

Szeptimusz berántotta Jennát a kísértet mögé a folyosó sötétjébe.

– Mit csinálsz? – tiltakozott Jenna. – Hiszen ez csak ugyanaz a ló, amelyet már az előbb is láttunk. Gyere, nézzük meg, ki a lovasa!

Ahogy kilépett a kapu alól a világosságba, Jenna mindjárt meglátta a közeledő lovat. A lovas keményen megülte a lovát, előredőlt az állat nyakára, úgy ösztökélte gyorsabb vágatára. Sötét köpenye csak úgy úszott utána. A ló nem állt meg a kapunál, egyenesen keresztülvágatott a Nagy Gudrunon, és mennydörgő dobajjal végigszáguldott a Palotához vezető széles úton. Szerencsétlenségére Fazék Vili is arrafelé tartott, útban az aznap lenyírandó gypedarab felé. Éppen át akarta tolni a Cсотrogányt az úton, ám ekkor mindketten – ő is és a Cсотrogány is – kénytelenek voltak irányt váltani, hogy

kitérjenek a közeledő ló útjából. Vilinek sikerült a dolog, de a Csotrogány már nem volt ilyen szerencsés. Mivel mindaddig soha nem fordult elő, hogy kénytelen volt gyorsan helyet változtatni, most áltó helyében darabokra esett szét. A gyepi gyíkok szétszaladtak a szélrózsa minden irányába, és Vili azon vette észre magát, hogy ott áll a Palotához vezető úton, és egy halom fémhulladékra mered.

A lovas továbbrobogott, szemlátomást észre sem vette, milyen kárt okozott Vilinek, és hogy megszabadított fogságából egy csomó gyepi gyíkot. A ló patái felverték a nyári naptól száraz út porát, a ritmikus, tompa dobbanások sebesen közeledtek a Palota felé.

Jenna és Szeptimusz arra számított, hogy a lovas megkerüli a Palotát, hogy eljusson az épület mögé az istállókhoz, ahogy a lovasok mindig is tenni szokták. Nagy meglepetésükre azonban ennek a lovasnak szemlátomást eszébe sem jutott kerülni tenni, ehelyett megsarkantyúzta a lovát, és átbogott a hídon. Gyakorlott lovasra valló ügyességgel, anélkül, hogy a ló akár csak egy pillanatra is kiesett volna a ritmusból, átgaloppozott a bejárat küszöbe fölött, és egyenesen keresztülvágtatott Godricon. Jenna érezte a ló testének nyirkos melegét, ahogy az állat elhaladt mellette. A ló szájából hosszú nyálcsík fröccsent ki és Jenna köntösén landolt. Jenna megfordult, hogy alaposan megmondja a véleményét a lovasnak, de az már eltűnt. Vágásban, teljes sebességgel szelte át az előcsarnokot. A ló patája meg-megcsúszott a kőlapokon, szikrákat csiholva belőlük, miközben a lovas éles fordulatot vett, majd balra fordult, és eltűnt a Hosszú Sétány, a mérföldnyi hosszú folyosó sötétjében, amely úgy szelte át hosszában a Palotát, akár egy hal testét a gerince.

Godric föltápszkodott a földről, és azt motyogta:

– Valami hidegség... igen, valami hidegség ment keresztül rajtam!

Reszketegen visszaült a székébe, és lehunyta átlátszó szemét.

– Jól vagy, Godric? – kérdezte Jenna aggodalmasan.

– Ó, hogyne! – mormolta az öreg kísértet elhalóan. – Köszönöm, jól, méltóságos uram... Akarom mondani, Hercegnő...

– Ez egészen biztos? – Jenna merően nézett a kísértetre, de azt már újra elnyomta az álom.

– Gyere, Szep! – suttogta Jenna. – Nézzük meg, mi ez az egész!

A Palota belseje a kinti, ragyogó napsütés után sötétnek tűnt. Jenna és Szeptimusz átrohantak a központi előcsarnokon, és ők is befordultak a Hosszú Sétányra. Szemüket megregetve bámultak bele a végtelennek tűnő, rosszul megvilágított folyosó félhomályába, de lónak és lovasnak nyomát sem látták.

– Eltűnt! – suttogta Jenna. – Talán kísértet...

– Ha igen, akkor fura egy kísértet lehet! – mondta Szeptimusz, és odamutatott, ahol poros patanyomok éktelenkedtek a hatalmas, öreg kőlapokra leterített, megfakult vörös szőnyegen. Jenna és Szeptimusz befordultak a Sétány keleti szárnyába, és követték a patanyomokat. Valaha, mielőtt a Legfőbb őr átvette az uralmat a Palotában, a Hosszú Sétány tele volt csodálatos kincsekkel – felbecsülhetetlen értékű szobrokkal, gazdagon hímzett faliszőnyegekkel és színpompás kárpitokkal –, de most csak poros árnyéka volt régi önmagának. Uralmának tíz éve alatt az Legfőbb őr sorra eladogatta a Palota legértékesebb

műkincseit, hogy az árukból fedezze a tivornyáit. Most Jenna és Szeptimusz elhaladtukban nem láttak itt mást, csak néhány régi Királynő és Hercegnő képmását, amelyeket az alagsorból hoztak fel, meg néhány üres faládát és szekrényt, amelyeknek valakik fölfeszítették a lakatját, és ajtajuk sarokvasából kifordulva himbálózott. Elhaladtak három Királynő – mindhárom kissé zsémbesnek tűnt – és egy kancsal Hercegnő arcképe mellett: itt a patanyomok hirtelen jobbra fordultak, és eltűntek a Bálterem szárnyas ajtaja mögött. Az ajtó már tárva-nyitva állt, Jenna és Szeptimusz követték a patanyomokat. De a lovasnak, úgy tűnt, nyoma veszett.

Szeptimusz halkán füttyentett.

– Ez a terem aztán nem kicsi! – mondta.

A Bálterem valóban hatalmas volt. Azt beszéltek, akkoriban, amikor a Palota épült, a Vár egész lakossága belefért. Ma már nem fértek volna el itt valamennyien, de azért még mindig ez volt a legnagyobb terem az egész Várban. Magasabb volt, mint egy átlagos ház, a hatalmas ablakok fölnyúltak a padlótól egészen a mennyezetig, és apró, színes üveglapok miriádjából álló ablakszárnyak tarka árnyékot vetettek a fényezett padlóra a szivárvány minden színében. Az alsó ablaktáblák nyitva álltak, beáradt rajtuk a kora nyári reggel melege. Az ablakok a Palota mögött elterülő füves térségre nyíltak, amely egészen a folyóig nyúlt.

– Elment – mondta Jenna.

– Vagy Köddé vált – morogta Szeptimusz. – Ahogy az Ős is mondta: egy Sötét lovas egy Sötét lovon...

– Ne beszélj butaságokat, Szep! Godric nem úgy értette! – mondta Jenna. – Túl sok időt töltesz abban a Toronyban, egy

becsavarodott Varázslóval meg az ő Árnyékával összezárva! Különben is, épp az előbb ment ki azon az ajtón. Nézd csak!

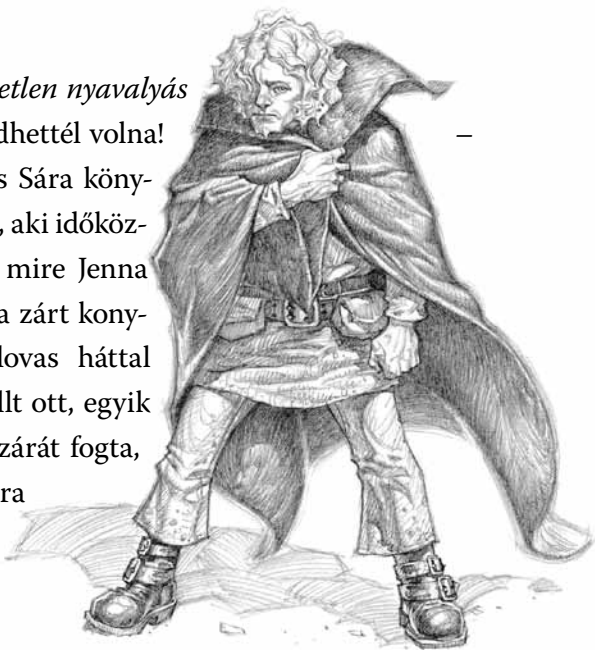
– Ezt nem tudhatod biztosan! – ellenkezett Szeptimusz. Nagyon rosszul esett neki, hogy Jenna butának nevezte.

– De igen! – mondta Jenna, és odamutatott az ablakdeszkán gőzölgő lótrágyára. Szeptimusz elhúzta a száját. Vigyázva, nehogy belelépjenek a lótrágyába, kiléptek a teraszra.

És ebben a pillanatban meghallották Számos Sára sikoltását.

⇄ 4 ⇄ Simon megkerül

Azért legalább egyetlen nyavalyás hírpátkányt küldhettél volna! mondta éppen Számos Sára könnyek között a lovasnak, aki időközben leszállt a lováról, mire Jenna és Szeptimusz odaért a zárt konyhakert ajtajához. A lovas háttal állt nekik. Félszegen állt ott, egyik kezével a lóva kantárszárát fogta, a másikkal pedig Sára hátát veregette, aki mindkét karjával átfonta a nyakát.

Számos Sára kicsinek és majdhogynem törékenynek tűnt a lovas mellett. Vékony szálú, selymes haja kócosan omlott a vállára, és hosszú kék pamutköntöse, amelyet az ujján és az alján a Palotában szokásos arany szegély díszített, nem tudta elrejtetni, mennyire lefogyott, amióta visszatért a Várba. De zöld szeme csak úgy ragyogott a megkönnyebbüléstől, ahogy felnézett a sötét lovasra.

– Csak egyetlen sor üzenetet küldtél volna legalább, csak annyit, hogy jól vagy! – korholta a lovas Sára. – Én ennyivel

is beértem volna. Mindnyájan beértük volna vele! Apád is betegre aggódta magát miattad! Már azt hittük, soha nem látunk többet... eltűnsz több mint egy évre, és egy árva szóval sem üzensz! Nagyon rossz fiú vagy, Simon!

– Nem vagyok már éppenséggel fiú, Anyám! Felnőtt férfi vagyok! Elmúltam húsz éves, ha elfelejtetted volna! – Számos Simon lefejtette a nyakáról Sára karját, és hátralépett, mert hirtelen ráébredt, hogy mások is látják őket. Hátrafordult, és nem látszott különösebben boldognak, amikor megpillantotta a legkisebb öccsét és a fogadott húgát, akik tétován állnak a konyhakert ajtajában. Simon visszafordult az anyjához.

– Különben is, mi szükséged van még énrám? – kérdezte durcásan. – Most, hogy megkerült a drágalátos, rég elveszett hetedik fiad! És ráadásul milyen kis ügyes – kiügyeskedte, hogy ő legyen a Varázslóinas énhelyettem!

– Simon, ezt azonnal hagyd abba! – szólt rá határozottan Sára. – Kérlek, ne kezdjük a veszekedést! Szeptimusz semmit sem vett el tőled. Neked soha nem is kínálták fel, hogy legyél te a Varázslóinas.

– Ah, de azért mégiscsak az lettem volna! Ha ez a kölyök fel nem bukkan!

– Simon! Nem tűröm, hogy ilyen hangon beszélj Szeptimuszról! Ő az öcséd!

– Hát ha te mindent elhiszel, amit Zelda, az a vén boszorkány látott abban a koszos vízben... Mert ami engem illet, nekem eszem ágában sincs elhinni!

– És a dédnagynénédről se beszélj ilyen hangon, Simon! – szólt rá Sára halkán, mert kezdett megharagudni. – Különben is, én tudom, hogy amit láttam, amit mindnyájan

látunk, az igaz. Szeptimusz a fiam. És a te testvéred. Ideje, hogy belenyugodj, Simon!

Szeptimusz hátrahúzódott a kapubolt árnyékába. Nyugtalanította, amit hallott, de nem lepte meg. Nagyon is jól emlékezett rá, mit mondott neki Simon azon az estén, amikor az ő Varázslóinas-avató Vacsoráját tartották Zelda néni kunyhójában a Marrami-lápon. Az az este fordulópontot jelentett Szeptimusz életében: nem elég, hogy aznap szegődött el Marcia mellé Varázslóinasnak, ráadásul, legnagyobb megdöbbenésére, megtudta azt is, kicsoda ő valójában – Számos Sára és Timót hetedik fia. De az ünnepi Vacsora után, másnap hajnalban Számos Simon rettenetesen összeveszett a szüleivel. A veszekedést követően Simon elviharzott otthonról, ki a sötét lápra, elkötötte a kenut, és átevezett a Marrami-lápon, Sára legnagyobb kétségbeesésére (nem is beszélve Simon öccséről, Nickóról, akié a kenu volt). Ezután Simonnak nyoma veszett – egészen mostanáig.

– Odamenjünk hozzá, hogy üdvözljük, Szep? – suttogta Jenna.

Szeptimusz megrázta a fejét és hátrébb húzódott.

– Te csak menj! – mondta Jennának. – Nem hiszem, hogy neked nagyon örülne.

Szeptimusz ott maradt az árnyékban, és figyelte Jennát, ahogy átvág a konyhakerten, a salátákat kerülgetve, amelyeket Simon lova letiport.

– Hello, Simon! – mondta Jenna félénken mosolyogva.

– Aha – reméltem is, hogy itt találalak a Palotádban... Jó reggelt, Felség! – mondta Simon csúfondárosan a közeledő Jennának.

– Még nem szólítanak így, Simi – mondta Jenna kissé bizonytalanul. – Majd csak akkor, ha már Királynő leszek.

– Királynő, mi? Az lesz csak a nagyszerű, nem igaz? Amikor majd Királynő leszel, gondolom, nem is fogsz szóba állni a magunkfajtával?

Sára felsóhajtott.

– Hagyd már abba, Simon! – mondta.

Simon az anyjára nézett, aztán Jennára. Ingerült arca még jobban elsötétült, ahogy átnézett a kert nyitott ajtaján. Zöldesfekete szemének pillantását végigjáratta az ősi Palota időkoptatta kövein és a mozdulatlan gyepen. Mennyire más volt mindez, mint az az egyetlen szűk szoba, amelyben felnőtt, örökös felfordulásban, az öt öccsével és kis fogadott húgával, Jennával... Annyira más, hogy most úgy érezte: igazából semmi köze többé már a családjához. Jennához pedig aztán végképp semmi – hiszen végül is még csak nem is vérrokona! Csak egy kakukktojás, és mint minden kakukk, ő is átvette az uralmat a fészekben, és mindent tönkretett.

– Rendben van, Anyám! – szólalt meg Simon rekedten.
– Már abba is hagytam!

Sára tétován elmosolyodott. Alig ismert rá a legidősebb fiára. Ez a fekete köpönyeges férfi, aki itt áll előtte, mintha nem is az ő fia lenne... Hanem egy idegen, és ráadásul ez az idegen nem is volt túlságosan rokonszenves...

– No – szólalt meg Simon újra erőltetett kedélyességgel –, mit szólna hozzá az én kishúgom, ha tennénk egy kört ezen az én Villám lovamon? – Büszkén megveregette a ló nyakát.

– Nem biztos, hogy ez olyan jó ötlet, Simon! – mondta Sára.

– Már miért ne lenne az, Anyám? Talán nem bízol bennem?

Sára egy hosszú pillanatig hallgatott, mielőtt felelt volna.

– Ugyan, Simon! Hát persze, hogy bízom benned! – mondta végül.

– Elhiheted, Anyám, hogy jó lovas vagyok! Az egész elmúlt évet azzal töltöttem, hogy ide-oda lovagoltam a Határvidéken, hegynek föl, völgynek le!

– Micsoda? Rosszföldén? Mit csináltál te ott? – kérdezte Sára árnyalatnyi gyanakvással a hangjában.

– Ó, ezt is, azt is, Anyám! – felelte Simon kitérően. Hirtelesen egy lépést tett Jenna felé. Sára is előrelépett, mintha megakarná akadályozni benne, hogy Jenna közelébe menjen, de Simon volt a gyorsabb: elkapta Jenna karját, és egyetlen könnyed mozdulattal föllendítette a kislányt a ló nyergébe.

– Hogy tetszik a dolog? – kérdezte Jennát. – Villám gyönyörű állat, nem igaz?

– De igen... – felelte Jenna nyugtalanul, mert a ló úgy fészkelődött alatta, mintha alig várná, hogy elvágtathasson.

– Csak végigmegyünk a Varázslók Útján, meg vissza. Rendben? – kérdezte Simon, és ez most egészen úgy hangzott, mintha a régi Simon mondta volna. Föltette a lábát a kengyelbe, és föllendült a nyeregbe Jenna mögé. A következő pillanatban Sára úgy érezte, mintha a legidősebb fia nagy magasságból nézne le rá, és mintha készülne valamire, amiben ő nem tudja megakadályozni.

– Ne, Simon! Nem hiszem, hogy Jennának...

De Simon már meg is sarkantyúzta a lovát, és megrántotta a zablát. Az állat megfordult, letiporta a kakukkfüvet,

amelyet Sára éppen letépni készült, kirohant a kert ajtaján, és elvágatott a Palota fala mentén. Sára is kirohant a kertből, és a lovas után kiabált:

– Simon! Simon, gyere vissza!

De a lovas már eltűnt, nem maradt utána semmi, csak néhány apró porfelhő, amelyet a ló patája vert föl a poros ösvényen.

Sára maga sem tudta, miért ijedt meg annyira. Végül is nem történt semmi, nyugtatgatta magát, csak a fia vitte el lovagolni a kishúgát. Ugyan mi ebben a rossz? Sára körülpillantott, Szeptimuszt keresve: biztos volt benne, hogy az előbb még őt is ott látta Jennával, de Szeptimusz nem volt sehol. Sára felsóhajtott. Úgy látszik, annyira vágyódott a legkisebb fia után, hogy azt hitte, őt látja, pedig csak képzelődött. De elhatározta, hogy amint Simon és Jenna visszatér a lovaglásból, egyenesen a Varázslók Tornyába megy, és elkéri Marciától Szeptimuszt egész napra. Végére is Jenna holnap elutazik, hogy meglátogassa a Sárkányhajót, és Szeptimusz biztosan örülne neki, ha előtte még találkozhatna vele. És felőle mondhat az a nőszemély, Dicsfalvi Marcia, amit akar! Szeptimusznak szüksége van rá, hogy több időt töltsön a húgával, és ami azt illeti, az anyjával is. És talán ha Simon egy kicsit jobban megismeri Szeptimuszt, akkor vége szakad köztük ennek a kellemetlen feszültségnek.

Így hát Sára gondolataiba merülve letérdelt a fűbe, és három szökött gyepi gyík figyelmes tekintetétől kísérve megpróbálkozott vele, hogy megmentsen valamennyit a letaposott kakukkfűből, és közben várta, hogy Simon és Jenna visszatérjenek.

5 Villám

Jenna görcsösen kapaszkodott a ló dús sörényébe, miközben Simon átügetett a Palota gyepén. A gyepi gyíkok, amelyeket Fazék Vilinek végre sikerült összeterelnie, fejvesztve menekültek előle a szélrózsa minden irányába.

Jenna szerette a lovakat: neki is volt saját lova, amelyet a Palota istállójában tartott, és mindennap kilovagolt rajta. Jó lovas volt, ráadásul bátor is. De akkor most vajon miért rettegett annyira? Talán azért, töprengett, mert Villám nyaktörő sebességgel zúdult át a Palota kapuján, vagy mert Simon olyan indulatosan, sőt durván irányította a lovát? Simon fekete csizmáján éles sarkantyút viselt, és nemcsak dísznek használta. Jenna látta, hogy már kétszer is megsarkantyúzta a lovát, és az sem tetszett neki, hogy olyan vadul rángatja a gyeplőt.

Simon a Varázslók Útjának közepén vágatott. Nem nézett se jobbra, se balra, és arra sem ügyelt, nem igyekszik-e valaki éppen átkelni az út túloldalára – márpedig Otto von Hörtschögg professzor éppen ezt tette. A professzor nem tudta, hogy Marcia éppen őhöz készül, és elindult a Varázslók Tornyába, mert valami fontos mondanivalója volt Marcia számára, és jobb szerette volna valami olyan helyen elmondani neki, ahol figyelemre méltóan éles hallású házvezetőnője, Brekkents Ulrika nincs ott a közelben.

Von Hörtschögg professzor szórakozottan baktatott keresztül a Varázslók Útján, miközben igyekezett gondolatban összefoglalni, hogyan is érteti meg majd Marciával, miből gondolja, hogy Brekkents Ulrika rosszban töri a fejét, bár hogy miben, azt még csak nem is sejtette. Ha volt valami, amire biztosan nem számított, hát az az volt, hogy a következő pillanatban elvágat mellette egy hatalmas, fekete ló és fellöki. Csakhogy a Professzor balszerencséjére pontosan ez történt. És amikor föltápázkodott – néhány horzsoláson és az ijedtségen kívül nem esett más baja –, már nem tudta, miért is indult útnak. Talán néhány új pergamenre lenne szüksége... egy új tollra... egy kiló sárgarépara... esetleg két kiló sárgarépara? A kerek pápaszemet viselő, kócos szakállú, gömbölyded emberke ott állt egy darabig a Varázslók Útjának kellős közepén, miközben Bogár és a szomszédos üzletek és irodák alkalmazottai aggódalmasan sürgölődtek körülötte, a fejét csóválta, és próbált rájönni, mit is keres ott. Egy aggódalmas hang agyának mélyéből mintha azt súgta volna, hogy az a dolog fontos volt, de hogy micsoda, az teljesen kiment a fejéből. Otto von Hörtschögg újra megcsóválta

a fejét, aztán megfordult és hazaindult. Útközben mindenestre vásárolt három kiló sárgarépat.

Villám ezenközben nyílegyenesen vágatott végig a Varázslók Útján, elszáguldott a műhelyek, nyomdák és magánkönyvtárak mellett, amelyek büszke tulajdonosai ott sűrögtek-forongtak a boltjuk előtt, kirakták a kirakatba a kedvezményes áron kínált kéziratokat és az osztályon felüli minőségű pergameneket. Amikor meglátták a száguldó fekete lovat, egy pillanatra abba hagyták, amit csináltak, és utánabámultak, azon töprengve, hová igyekezhet a Hercegnő annak a fekete lovasnak a társaságában. És vajon miért sietnek annyira?

Villám szempillantás alatt odaért a Nagy Boltívhez. Jenna arra számított, hogy Simon most majd lassít és megfordítja a lovát, hogy visszatérjenek a Palotába, ehelyett azonban Simon nagyot rántott a gyeplőn, a ló hirtelen balra fordult, és nekiiramodott a Zsebmetsző-köznek. A keskeny sikátor sötétnek és hidegnek tűnt a Varázslók Útjának ragyogó nap-sütése után, és förtelmesen büzlött. A macskakövek között egy nyitott csatorna húzódott, és sűrű barna sár folydogált benne lassan.

– Hová megyünk? – ordította Jenna. Jóformán a saját hangját sem hallotta a lódobogástól, amelynek hangját visszaverték a sikátor két oldalán sorakozó, düledező házak. Jennának olyan érzése volt, mintha valaki belülről püfölné a fejét egy kalapáccsal. Simon nem felelt, ezért Jenna újra megkérdezte, még hangosabban, mint az előbb:

– Hová megyünk?

Simon még mindig nem felelt. A ló hirtelen jobbra fordult, kis híján összeütközött egy pástétomot és kolbászt szállító

szekérrel, amely útban volt a piacra. A lába megcsúszott a patája alatt folydogáló mocsokban.

– Simon! – kiáltott rá a bátyjára Jenna. – Hová megyünk?

– Fogd be! – hangzott a válasz. Jenna nem akart hinni a fülének.

– Micsoda?

– Jól hallottad. Fogd be! Oda mész, ahova viszlek!

Jenna hátrafordult, hogy Simon arcába nézzen, mert megdöbbsent a hangjából áradó, váratlan gyűlöletről. Azt remélte, rosszul értette, amit mondott, de amikor pillantása találkozott Simon hideg tekintetével, Jenna tudta, hogy jól hallotta. Jeges borzongás futott végig rajta: rosszat sejtett.

A ló hirtelen megint irányt változtatott. Úgy tűnt, mintha Simon le akarná rázni mindazokat, akik esetleg üldözőbe vették. Újra megrántotta a gyeplőt, vadul jobbra fordította a ló fejét, és Villám belevetette magát a Hasfelmetsző-közbe, egy két magas fal közt húzódó, sötét sikátorba. Simon szeme résznyire szűkült a figyelemtől, miközben a ló végigszáguldott a keskeny közön, patáival szikrákat csiholva az utcakőből. Jenna látta, hogy a sötét sikátor vége felé közeledtek, és mindjárt kiérnek a napfényre. Ekkor eldöntötte: le fog ugrani.

Miközben Villám kiszáguldott a napsütésbe, Jenna mély lélegzetet vett, ám ekkor a ló hirtelen lefékezett, anélkül, hogy erre Simon utasította volna. Egy apró alak lépett a ló elé, hogy feltartóztassa: a Varázslóinasok zöld köntösét viselte, és átható pillantással meredt a ló szeme közé. Villámot Megdermesztették!

– Szeptimusz! – kiáltott fel Jenna megdöbbenve. Annyira megörült, amikor meglátta a fogadott testvérét, mint még

soha életében. Nem is hitte volna, hogy létezik ekkora megkönnyebbülés!

Szeptimusz nem felelt. Minden erejével Villámra összpontosított. Még soha életében nem Dermesztett meg semmit, ami akkora lett volna, mint ez a ló, és nem volt biztos benne, hogy képes egyszerre beszélni és Dermesztteni.

– Tűnj el az utamból, te kis patkány! – rivallt rá Simon.
– Különben agyontaposlak!

Simon dühödten sarkantyúzta a lovát, de Villám nem moccan. Jenna tudta, hogy itt a kedvező alkalom. Megpróbált leugrani a lóról, mielőtt Simon észrevenné, miben sántikál, de Simon gyorsabb volt nála. Megragadta Jenna haját, és visszarántotta a nyeregbe.

– Aú! Eressz el! – kiáltotta Jenna, és Simon felé sújtott.

– Ó, hogyisne! – sziszegte Simon a fülébe, és úgy meghúzta a haját, hogy fájt.

Szeptimusz nem felelt Simonnak. Moccanni is alig mert.

– Ereszd... el... Jennát! – mondta, nagyon lassan és tisztán ejtve a szavakat, miközben átható tekintetű zöld szeme még mindig fogva tartotta Villám pillantását. A ló szeme olyan tágra nyílt, hogy széles sávban kilátszott a fehérje.

– Te meg mit ártod bele magad a más dolgába, te kis taknyos? – vicsorgott rá Simon. – Semmi közöd az egészhez! Kicsodád neked ez a kis béka?

Szeptimusz azonban nem moccan, és továbbra is Villám szemébe meredt.

– A testvérem – mondta csöndesen. – Ereszd el!

Villám nyugtalanul fészkelődött. Sehogysem volt ínyére, hogy ketten is parancsolnak neki, és mind a kettő mást akar.

A régi gazdája ott ült a nyergében, valósággal eggyé forrt vele, és Villám, mint mindig, most is azt kívánta, amit ez a gazdája kívánt. A gazdája indulni akart, így hát Villám is indulni akart. De előtte, szemközt vele ott állt egy új gazda. És ez az új gazda nem engedte Villámot elindulni, akármennyire döfködte is az oldalát a régi gazdája az éles sarkantyújával. A ló megpróbálta elfordítani sötétbarna szemét Szeptimusz rászegzett tekintetétől, de nem tudta megmozdítani. Hátraszegte a fejét, és gyámtalanul nyihogott, de nem tehetett semmit a Dermesztő Varázslat ellen, amelyet Szeptimusz bocsátott rá.

– Ereszd el Jennát! Most azonnal! – ismételte Szeptimusz.

– Mert ha nem? – gúnyolódott Simon. – Akkor engem is megbűvölsz valamelyik szájalmas kis varázsigéddel, mi? Hadd mondjak neked valamit, kölyök: nekem a kisujjamban több varázserő van, mint amennyi neked valaha is lesz egész nyomorúságos életed során! És ha nem takarodsz el az utamból ebben a pillanatban, akkor ezt a varázserőt használni is fogom! Megértettél? – Simon bal kezének kisujjával Szeptimusz felé mutatott, és Jenna fölszisszent. Az ujján hatalmas gyűrű csillogott, amelybe Fordított jelet véstek. A gyűrű borzasztóan ismerősnek tűnt.

Jenna kirántotta a haját Simon szorításából.

– Mi van veled, Simon? – kiáltotta. – Hiszen a bátyám vagy! Miért viselkedsz velem ilyen rémesen?

Válaszként Simon megragadta Jenna aranszínű övét, és erősen a bal keze köré tekerte, miközben jobb kezével szorosabbra fogta Villám gyeplőjét.

– Egy dolgot tisztáznunk kell, Hercegnő! – vicsorogta. – Nem vagyok a bátyád! Te csak a nyavalyás kis talált gyerek

vagy, akit az én ütődött apám hozott haza egy este! Ez minden! Már eddig is elég bajt okoztál nekünk! Tönkretetted a családomat! Megértetted?

Jenna elsápadt. Simon szavai úgy hatottak rá, mint ha gyomorszájon vágták volna. Segítségkérően nézett le Szeptimuszra, és egy kurta pillanatig Szeptimusz is visszaneézett rá: szemlátomást éppúgy megdöbben, mint a húga. De abban a pillanatban, amint Szeptimusz tekintete találkozott Jennáéval, Villám ráébredt, hogy megszabadult. A ló orrcimpája kitágult az izgalomtól, izmai megfeszültek, és a következő pillanatban már vágta is teljes sebességgel, ki a napfénybe, az Északi Kapuhoz vezető macskaköves út felé.

Szeptimusz kábán meredt a távolodó ló után. A feje még szédült az erőfeszítéstől: miközben Megdermesztette, a ló egyfolytában küzdött az akarata ellen, nem úgy, mint az a nyúl, amelyen Szeptimusz idáig a Dermesztő Varázslatot gyakorolta. Szeptimusz tudta: van még egy esélye, hogy utolérje Jennát. Megrázta a fejét, megpróbálta kirázni belőle a kábulatot, ami a varázslás után maradt vissza. Aztán szédelegve hozzáfogott, hogy Átteleportálja magát az Északi Kapuhoz.